

NEW YORK TIMES BESTSELERIŲ AUTORIUS

ROBERT DUGONI

DETEKTYVĖ TREISĖ KROSVAIT

JOS PASKUTINIS ATODŪSIS

*Visiems vīriem ir sievietēm, vilkintiems uniformu, nešiojantiem
zēnkliņus ir dienas bei nakts aukojantiem baudziamajai
tiesībsargai, kad likusieji jautās saugūs. Mēs pār dažnāi skubām
kritikuoti ir pērnēļg vāņiai dēkojāmē.*

Kalbant apie psichopatus, tai jiems vaistų nėra. Ir joks gydymas negelbsti. Beviltiška stengtis juos pakeisti. Vienintelis sprendimas — kalėjimas.

Dr. Jeni Gregory

Treisė Krosvait stebėjo, kaip aikštelėje parkuojamas vienatūris. Pro jos akis neprasprūdo, kad prie galinės sėdynės pritaisyta vaiko kėdutė, o ant lango užklijuotas geltonas ženklas „Viduje — vaikas“. Išlipusi moteris dėvėjo juodą neperšaunamą liemenę, mūvėjo mėlynus džinsus ir buvo užsidėjusi beisbolo kepuraitę su „Seattle Mariners“ ženklu.

— Detektyvė Krosvait?

Treisė paspaudė moteriai ranką, atkreipdama dėmesį, kad jos plaštaka maža ir švelni.

— Tiesiog Treisė. O jūs esate pareigūnė Prajor?

— Keitė. Labai malonu. Apgailestauju, kad trukdau jus ne darbo metu.

— Nieko tokio. Mokymai man padeda palaikyti formą. Ar turite akinius ir ausines?

— Savų neturiu.

Treisė ir nesitikėjo, kad Prajor atsiveš savo įrangą.

— Ką gi, tada pirmiausia jus aprūpinsime.

Ji nuvedė Prajor į žemą mūrinuką, kuriame glaudėsi Sietlo policijos Sporto asociacija. Kaip ir daugelis šaudyklų, ši buvo įrengta nuošaliai, siauro aklagatvio gale, pramoniniame rajone dvidešimties minučių atstumu į pietus nuo Sietlo centro.

Už prekystalio stovįs vyras pasisveikino su Treise, o ši pristatė viešnią:

— Virdžilai, tai pareigūnė Prajor. Jai reikia akių ir ausų apsaugos, be to, dar paimsime taikinį, porą dėžučių šovinių ir ritinį lipniosios juostos.

— Treniruotė prieš kvalifikacijos testą? Už kiek laiko — už dviejų savaitių? — Virdžilas nusišypsojo Prajor. — Jūs — geroje rankose, — kalbėjo nuo lentynų už prekystalio nukeldamas

šaudmenų dėžutes ir nuo kabliuko nukabindamas apsauginius akinius. — Mes siekiam prisivilioti Treisę, kad taptų oficialia darbuotoja ir visą savo laiką galėtų skirti naujokams treniruoti. Ką manai, Treise?

— Ką ir visuomet, Virdžilai. Ateisiu, kai žmonės liausis žudyti vienas kitą.

— Teisingai, ir kai bezdalai nustos smirdėti. — Virdžilas apžiūrėjo prekystalį. — Juostos teks atsinešti iš sandėlio.

Virdžilui išėjus, Prajor pasiteiravo:

— Kam reikia juostos?

— Skylėms taikinyje užklijuoti.

— Niekuomet nebuvo mačiusi šitaip darant.

— Nes niekuomet dar nešaudėte tiek, kiek šaudysite dabar.

Netrukus sugrįžo Virdžilas ir įteikė Treisei mėlynos juostos ritinėlį. Ji padėkojo ir išlydėjo Prajor atgal į lauką.

— Važiukite man iš paskos, — paragino ir sėdo į 1973 metų laidos „Ford F-150“ sunkvežimiuką.

Grįžusi iš Kedrų Giraitės, ji pardavė „Subaru“. Galėjo sau leisti nusipirkti ir ką nors naujo, bet seno modelio visureigis automobilis jai geriau tiko. Nors varikliui įkaisti šaltais rytais prireikdavo keleto minučių, o ir korpusas buvo šiek tiek įbrėžtas bei įlenktas, iš esmės ši transporto priemonė neatrodė sulaukusi nė pusės savo amžiaus. Be to, fordas Treisei priminė automobilį, kurį vairavo tėvas, kai dar visai mergiotes ją su seserimi Sara veždavo į šaudymo varžybas.

Įveikusi du šimtus jardų suskilinėjusiu ir duobėtu aklagatvio asfaltu, Treisė automobilį pastatė netoli įėjimo į Sietlo policijos kovinio šaudymo treniruočių areną. Išsyk ją apsupo be galo pažįstami garsai — pistoletų šūvių poškėjimas ir didelių šunų ambrijimas. Ji niekaip nesuprato, koks proto bokštas nusprendė šalia šaudyklos įrengti Sietlo policijos departamento šunidę, bet užjautė ir šunis, ir tuos, kam daugiau nei minutę tenka ten praleisti klausantis jų aimanų.

Abipus šaudyklos vartų driekėsi aštuonių pėdų aukščio vie-
linė tvora su viršuje išvingiuota vienintele spygliuotos vielos gija.
Laukdama Prajor, Treisė šildydama pūtė sau į kumščius. Oras bū-
dingas kovo vakarui — šalta, dulikia lietutis, — tobulas treniruo-
tėms.

— Kaip pradėsime? — paklausė Prajor.

— Jūs šaudysite, aš stebėsiu, — atsakė Treisė.

Penkiolika fanerinių šaudymo būdelių arba „taškų“ buvo iš-
rikiuotos dvidešimt penkių jardų atstumu nuo metalinio buomo,
kybančio viršum kulkomis nusėto kalvos šlaito. Treisė pasirinko
kairiausiai esančią šaudymo vietą, arčiausiai šunidės, bet toliau-
siai nuo dviejų vyrų, besitreniruojančių dešiniajame šaudyklos
pakraštyje. Ji kalbėjo garsiai, mėgino persaukti iš ten sklindančius
aidžius pokšėjimus.

— Pradėsime nuo „Mozambiko treniruotės“ — trys metrai
nuo taikinio, trys sekundės — keturi šūviai. Dvi serijos į korpusą,
dvi serijos į galvą.

— Supratau, — atsakė Prajor.

Taikinį — karikatūrinį „blogo vaikino“ atvaizdą plaukuoto-
mis raumeningomis rankomis ir piktu žvilgsniu — jos pritvirtino
prie presuoto kartono lakšto ir pakabino po buomu. Tuomet abi
pasitraukė per tris metrus atgal iki žemėje pažymėtos vietos.

— Ginklas žemyn, pasiruošt, — sukomandavo Treisė.

Prajor išsiėmė iš dėklo savo „Glock“, nukreipė vamzdį į žemę
ir užėmė kovinę stovėseną — kojos pečių plotyje, kairioji šiek tiek
į priekį. Treisė švelniai bakstelėjo iš vidinės pusės kairiąją Prajor
koją, kad per kokį porą centimetrų prasižergtų plačiau.

— Pirmyn, — tarė Treisė.

Prajor pakėlė ginklą ir paleido tris šūvius. Kaip Treisė ir ti-
kėjosi, sulig kiekvienu šūviu pareigūnė krūpčiojo, todėl vamzdis,
tegu nežymiai, kaskart kryptelėdavo į šalį nuo taikinio. Šio reiški-
nio ji į valias buvo prisižiūrėjusi, daugiausia taip reaguodavo nau-
jokai ir ypač moterys.

— Pasiruošti, — vėl sukomandavo Treisė.

Prajoj nuo kairiosios ausies paslinko ausinę.

— Ar jūs ne...

— Ginklas žemyn, pasiruošti, — pakartojo Treisė.

Pareigūnė vėl užsidėjo ausines ir užėmė parengties padėtį.

— Pirmyn.

Treisės komandą sekė Prajor šūvių serija.

— Pasiruošti, — darsyk sukomandavo Treisė. — Pirmyn.

Šūvių serija nuaidėjo trečią kartą.

Treisė reikalavo šaudyti, kol dėtuvėje baigsis šoviniai. Galiausiai nuleidusi ginklą, Prajor atrodė išsekusi tarsi po stipraus emocijų antplūdžio.

— Rankos ir pečiai pavargo? — paklausė Treisė.

— Šiek tiek.

— Bet šaudote jau geriau.

— Taip, — sutiko Prajor, pro geltonus apsauginių akinių stiklus žvelgdama į taikinį.

— Mano tikslas ne išmokyti šaudyti, o išmokyti šaudyti *geriau*, — tarė Treisė. — Spausdama gaiduką turite įveikti įtampą. Laukdama garso, šūvio akimirką atšlyjate bei krūptelitate, todėl kulka lekia pro šalį. Vienintelis būdas šį trūkumą įveikti — šaudyti, daug šaudyti. Ar dažnai lankotės šaudykloje?

— Kada tik galiu, stengiuosi atvykti pasitreniruoti. Bet nėra lengva, nes turiu dvi mažas dukrytes, — prisipažino Prajor.

— Kuo užsiima jūsų vyras?

— Dirba statybos kompanijoje.

— Ar jis nori, kad išsilaikytumėt darbe?

— Žinoma. Mums reikia pinigų.

— Tuomet jis turi rasti laiko pagloboti jūsų dukteris, kad galėtumėt praktikuotis. — Treisė atkišo Prajor savo dešinį nykštį. — Ar žinote, iš kur ši atauga?

— Nuo šaudymo.

— Nuo pistoleto dėklo pildymo. Čionai atvykstu du kartus

per savaitę, lietus ar saulė, diena ar naktis. Vienintelis būdas tobulėti šioje srityje — šaudyti. Jei per kvalifikacijos testą susimaušite, negalėsite dirbti. Jums skirs pataisos treniruočių programą, patirsite pažeminimą, daugelis šnairai žiūrės. Jūs moteris, Keite. Neturite suteikti jiems preteksto manyti, kad nesat tinkama šiam darbui.

Tokius žodžius Prajor buvo būtina išgirsti. O dar labiau reikėjo, kad išgirstų jos vyras.

— Tai ar norite toliau dirbti savo darbą?

Iš užpakalinės džinsų kišenės Prajor išsitraukė mobilųjį telefoną.

— Turiu skambtelti į namus.

Prajor žengė į šalį, o Treisė įniko pildyti savo pistoleto šovinių dėklą. Tuo metu prie jų prisitartino vienas iš vyrų, besitreneruojančių priešingoje šaudyklos pusėje.

— Tai ką, damos, atvykote išlieti užgniaužtos moteriškos agresijos?

Tai buvo Džonas Nolaskas, Smurtinių nusikaltimų skyriaus viršininkas, Treisės bosas. Ir dar subingalvis, be viso to.

— Tiesiog atvykom šiek tiek pašaudyti, kapitone.

— Aa, artinasi kvalifikacijos testas, — susigaudė Nolaskas.

Nors oras buvo šaltas, vyriškis dėvėjo prigludusius marškinėlius trumpomis rankovėmis, o ant dešinėsios rankos bicepso visu gražumu puikavosi spygliuotos vielos tatuiruotė.

— Gal pamėginkim treniruotę paversti varžybomis?

Treisės kvalifikacinės serijos taikiny s jai baigiant Policijos akademiją visam laikui buvo pakeitęs trofėjinį Nolasko taikinį, nuo seno besipuikavusį trofėjų stende akademijos prieangyje. Per pastaruosius dvidešimt metų niekam nepavyko pasiekti aukštesnio kvalifikacinio rezultato, ir pažeistas Nolasko ego niekuomet taip ir neatgavo prarastų pozicijų.

— Aš šioje srityje stipri, — tarė ji, toliau pildydama šovinių dėtuve.

— Ne tokia jau ir stipri, — paprieštaravo Nolaskas, prieš eidamas šalin nepamiršęs nuo galvos iki kojų nužvelgti Prajor.

Pareigūnė baigė pokalbį telefonu ir sugrįžo pas Treisę.

— Kas čia toks? — paklausė ji.

— Priežastis, dėl kurios jums reikia atlikti kvalifikacinį testą.

Žemę ėmė semti tamsa drauge su nuo jūros atslinkusiu rūku, lauko žibintų šviesai suteikdama šleikštakai gelsvą atspalvį ir mažindama matomumą. Treisė paragino Prajor nekreipti dėmesio į gamtos iššūkius ir susitelkti į subtilius technikos niuansus, tarkime, kaip tinkamai naudotis pistoleto taikikliu.

— Jei išmoksite šaudyti esant tokiam apšviestumui ir tokioms oro sąlygoms, testo metu labiau pasitikėsite savimi.

— Koks jūsų geriausias kvalifikacinis rezultatas? — paklausė Prajor.

— Šimtas penkiasdešimt.

— Tobulas rezultatas. Kur išmokote šaudyti?

— Vaikystėje dažnai dalyvaudavau šaudymo varžybose. Toks buvo šeimos pomėgis. Kriterijai — greitis ir tikslumas. Panašiai kaip ir visur kitur: jei nori ką nors gerai daryti, turi dirbti. Pagrindinis dalykas — nuolatinis praktikavimasis ir tinkamų įpročių ugdymas.

Prajor palankstė pirštus ir papūtė sau į kumštį.

— Kaip matau, užgėlė rankas?

— Truputį.

— Patarčiau įsigyti minkštą kamuoliuką, pripildytą smėlio, ir minkyti patruliuojant ar sėdint namuose ir žiūrint televizorių.

— Ei, Treise!

Treisė atsigręžė. Nors tvyrojo pustirštė migla, ji atpažino Vir-džilą prie slyvos spalvos „Plymouth“ automobilio atidarytomis durėmis. Stovėdamas gatvės žibinto šviesos aureolėje, vyras abiem rankom mojavė. Automobilio priekiniai žibintai gręžėsi į tirštėjantį rūką, o pro išmetamąjį vamzdį vertėsi balti dujų kamuoliai.

— Patalpas užrakinau. Išvykdama užrakink vartus, gerai?

— Žinoma, Virdžilai.

Vyras dar kartelį pamojavo, sėdo į „Plymouth“ ir nuvažiavo; jo automobilio variklis riaumėjo ne prasčiau nei katerio.

Treisė Prajor ragino šaudyti tol, kol baigėsi šovinių ištekliai. Šiems pasibaigus, Prajor veide švietė pasitenkinimo šypsena. Jai dar reikėjo praktikos, bet rezultatai jau buvo pagerėję.

— Padėsiu jums surinkti žalvarį, — tarė ji, nors praktikuotis skirtų šovinių gilzės buvo aliumininės.

— Aš pati, — atsakė Treisė, jausdamasi šiek tiek kalta, kad taip ilgai užlaikė Prajor tokiu nemaloniu oru. — Važiukite namo. Neforsuokite sėkmės patį pirmąjį vakarą.

— O jūs? — susirūpino Prajor.

— Manęs namuose laukia tik katinas. Važiukite. Skubėkit namo pas savo šeimą.

Juodvi nuėmė taikinį, ir Treisė moterį palydėjo iki vartų. Prajor padavė Treisei akinius bei ausines, kad perduotų Virdžilui.

— Liksiu jums skolinga.

— Neliksite, jei įveiksite kvalifikacijos testą. O tuomet skleiskite įgytą patirtį.

Kai tolumoje nutilo Prajor vano variklio burzgesys, Treisė iš spintelės ištraukė aštuoniolikos litrų talpos kibirą ir, juo nešina, pamažu patraukė link metalinio buomo, rinkdama gilzes, kurios, krisdamos į kibirą, skambčiojo kaip smulkūs pinigėliai. Šunys aptvare, kuriam laikui po Prajor šaudymo nutilę, vėl subruzdavo. Treisė sustingo ir įsiklausė. Mažai tikėtina, kad šunys sunerimo dėl gilzių barškėjimo į kibiro dugną. Jai pasirodė, jog girdi kito automobilio variklio garsą. Nužvelgė gatvę, tačiau rūko marškoje nebuvo matyti jokių automobilio žibintų šviesų. Jos dėmesį patraukė trakstelėjimas viršum galvos, bet čia pat išsijungė ant stulpų pritaisyti žibintai, paskandindami ją visiškoje tamsoje. Treisė dirstelėjo į laikrodį: be kelių minučių devynios. Matyt, Virdžilas bus įdiegęs automatinę šviesų išjungimo sistemą.

Ūmai subraškėjo tinklo tvora, ir netoli atvirų vartų lyg ir šmėstelėjo žmogaus siluetas, bet aiškiai matyti trukdė migla. Pastačiusi ant žemės kibirą, uždėjo delną ant „Glock“ rankenos ir suriko, peršaukdama šunų ambrijimą:

— Aš Sietlo policijos pareigūnė, ginkluota! Jei kas nors ten yra, atsiliepkite!

Tyla.

Tebelaikydama ranką ant „Glock“ rankenos, Treisė pakėlė kibirą, nunešė jį prie spintelės ir, pastačiusi pasienyje, išsiėmė iš krepšio Prajor akių bei ausų apsaugą, ketindama išeidama įmesti ją pro tam skirtą plyšį biuro duryse. Paskui patraukė prie išėjimo, įdėmiai žvalgydama erdvę priešakyje, bene pastebės kokį judėjimą.

Žengiant pro vartus, kažkas gan šiurkščiai jai brūkstelėjo per viršugalvį. Treisė instinktyviai atsoko, viena ranka nublokšdama objektą šalin, o kita pakeldama „Glock“. Tačiau niekas nepuolė, ir ji, išsitraukusi mobilųjį telefoną, spustelėjo prožektoriaus piktogramą. Rūkas, absorbavęs šviesą, sunkino matomumą. Ji žengė arčiau vartų ir nukreipė prožektorių aukštyn.

Prižiūrėję prie spygliuotos vielos tvoros viršuje, žemyn dryksojo kartuvių kilpavirvė.

Treisė paskubomis įvertino padėtį: ji viena ir šią akimirką puikiai matoma. Pareigūnė skubiai išjungė prožektorių.

Kilpavirvės tikrai dar nematė, kai lydėjo Prajor, ir šviestuvai ant stulpų tebedegė. Treisės niekada haliucinacijos neklaidina. Ji tikrai girdėjo važiuojant automobilį ir matė kažką stovint prie vartų. Palikti kilpavirvę ant policijos šaudyklos vartų — įžūlus gestas. Ar tas žmogus žinojo, kad ji dar tebėra čionai, o gal manė, kad šaudykla tuščia? Rūkas galėjo sutrukdyti ją pastebėti. Visgi Treisė ryžtingai nuvijo mintį apie atsitiktinumus. Pernelyg didelis sutapimas būtų kam nors atsitiktinai palikti ant vartų kilpavirvę kaip tik tą vakarą, kai ji šaudykloje. Vadinasi, kažkas Treisę seka. Veikia iš anksto suplanavęs. Klausimas, ar taikomasi asmeniškai į ją. Departamentas neseniai buvo pakliuvęs į žiniasklaidos kanonados

taikikli, nes moterų interesams atstovaujančios grupės buvo nepatenkintos, kaip tiriamas šiaurinėje Sietlo dalyje įvykdytas striptizo šokėjos nužudymas motelyje pasmaugiant kilpa. Nikolės Hansen nužudymo tyrimui vadovavo Treisė, iki skubiai teko išvykti į Kedrų Giraitėje vykusį teismo posėdį, per kurį buvo nuspręsta paleisti jos sesers žudiką. Kai ji išvažiavo, Hansen bylos tyrimą Nolasakas perdavė Senų bylų padaliniui, ir tai paskatino Hansen tėvų rūstų bei moterų teisėms atstovaujančių grupių pasipiktinimą.

Treisė sumaigė mobiliojo mygtukus. Atsiliepus dispečeriui, prisistatė vardu, pasakė ženklelio numerį, nurodė buvimo vietą bei paprašė atsiųsti policijos ekipažą ir nusikaltimo vietos tyrimo komandą.

Baigusi pokalbį, toliau įdėmiai stebėjo situaciją. Nusprendė, kad pavojinga būti vienai atviroje vietoje. Jos automobilis stovėjo netoli vartų, kairėje pusėje. Jei pavyktų į jį nusigauti, galėtų nuvažiuoti į saugesnę vietą ir ten laukti pastiprinimo.

Laikydama pakeltą pistoletą, Treisė nusėlino automobilio link. Nesiliesdama prie kilpavirvės, ištreniruotu judesiu nugara prisispaudusi prie tvoros išslydo pro vartus. Žingsniuodama pro kapotą vairuotojo durelių link išgirdo, kaip po jos batais sugirgždėjo žvyras. Išsitraukė raktelį, įdėmiai nužvelgė durelių spyną ir įkišusi į ją raktelį, pasuko. Durelės atsirakino. Pareigūnė akimirka luktelėjo. Jau ketindama sėsti vidun pastebėjo, kad iš jos sunkvežimiuko kėbulo galo kažkas kyšo; prireikė keleto sekundžių suvokti, kad mato pravertą galinį langelį.

Treisė nusėlino iki galinio bamperio, kiek pastovėjo, tuomet staigiu judesiu šastelėjo iš galo. Tuščia. Įprastu manevru apėjo automobilį iš kitos pusės, bet ir čia nieko nebuvo, tik pakelės stulpai dūlavo migloje.

Treisė uždarė galinį langą ir, pasukusi rankenėlę, išgirdo trakstelint užšovą.

Jai einant atgal prie sunkvežimio kabinos, vėl suambrijo šunys.

Treisė išvažiavo į pagrindinę gatvę ir sustojo čia pat, šalia aklagatvio, vedančio prie Sietlo policijos Sporto asociacijos būstinės. Patrulių ilgai laukti neteko. Pareigūnui ji nurodė geltona ir juoda nusikaltimo vietos juosta užtvirti įvažiavimą į aklagatvį. Neilgai trukus pasidžiaugė taip padariusi, nes bemat prisistatė ir žiniasklaidos furgonai su reporteriais, ir tik jiems įkandin atvyko seržantas Bilis Viljamsas.

— Spėju, patrulius iškvietai savo mobiliuoju, — tarė Viljamsas, akimis varstydamas žiniasklaidos ekipažus.

— Taip, — patvirtino Treisė.

Mobilusis telefonas žiniasklaidai šiaip jau turėtų būti neprieinamas, bet Sietlo policijos departamentas informacijos prasme jau seniai buvo kiauras kaip rėtis. „Antpečiai“ mėgo rinkti žurnalistų „ištikimybės taškus“ teikdami jiems informaciją, tad buvo galima numanyti, kad kas nors iš Smurtinių nusikaltimų skyriaus bus nutekinęs naujieną. Ir pati Treisė po to, kas nutiko Kedrų Giraitėje, vis dar tebebuvo dėmesio traukos centras.

Viljamsas pasitaisė juodą megztą vairuotojo kepurę, kuri jam tapo būtinu atributu, kai susitaikė su neišvengiamybe ir plikai nusiskuto galvą. Jis aiškino, kad kepurė šildo rudenį ir žiemą bei apsaugo galvos odą nuo saulės vasaros metu. Tačiau Treisė įtarė, kad Biliui tiesiog patinka taip atrodyti ir tiek. Dar jis buvo užsiauginęs siaurus kaip pieštukas ūsus ir mažą „sielos dėmelę“ po apatine lūpa, kas darė jį panašų į aktorių Samuelį L. Džeksoną.

Po dešimties minučių atvyko Kinsingtonas Rouvas, Treisės partneris. Jis išlipo iš apysenio modelio BMW automobilio ir įsiranė į odinį švarką.

— Atleisk, — tarė. — Buvome vakarienės pas Šanos tėvus. Ką čia turime?

— Parodysiu, — atsakė Treisė.

Kinsas įsėdo į partnerės automobilį. Bilis savo „Jeep“ patraukė iš paskos.

— Tau viskas gerai? — paklausė Kinsas.

— Man?

— Atrodai šiek tiek išsigandusi.

— Ne, man viskas gerai. — Norėdama pakeisti temą, pasiteiravo: — Tai, sakai, buvot pas Šanos tėvus?

Kinsas nutaisė išraiškingą grimasą.

— Stengiamės kiekvieną sekmadienį vakarieniauti drauge, galbūt tai padės išlaikyti gerus santykius. Buvau įsitraukęs į diskusiją su jos tėvu ginklų kontrolės tema.

— Kaip vyko diskusija?

— Taip, kaip ir gali tikėtis.

Treisė įvažiavo pro vartus, padarė platų lanką ir sustojo kieme geroku atstumu nuo įėjimo į šaudyklą. Įjungusi valytuvus, nubraukė aprasojusį priekinį stiklą. Priekiniai automobilio žibintai apšvietė kyburiuojančią kilpavirvę.

— Kaip tatau interpretuoji? — paklausė Kinsas.

— Pati gerai nežinau. kažkas ją čia pakabino, vos tik užgeso šviesos.

— Tas, kas pakabino, norėjo, kad tu ją aptiktum.

— Panašu.

— Tikriausiai taip ir bus.

Jie išlipo iš automobilio ir prisiartinio prie kilpavirvės, kur jau stovėjo Viljamsas.

— Atrodo, ta pati virvė, — tarė Kinsas. — Tokios pačios spalvos. Tik neįžiūriu mazgo.

Nikolė buvo ne šiaip pasmaugta. Ji buvo surišta pagal tam tikrą schemą, naudojamą aukai kankinti. Jei Hansen pamėgindavo ištiesti kojas, jos traukdavo prie jų pririštą virvę ir verždavo kilpą ant kaklo. Galiausiai ji nebeįstengė išlaikyti viršuje suriestų kojų ir pasismaugė. Treisė ir Kinsas tai interpretavo kaip žmogžudystę,

nors ne išsyk atmetė galimybę, kad Hansen mirė dėl pavojingai pasisukusio seksualinio žaidimo. Nors buvo sunku įsivaizduoti, kad moteris leistųsi šitaip kankinama, dirbdama Seksualinių nusikaltimų padalinyje Treisė buvo mačiusi ir baisesnių dalykų. Kai atlikus toksikologinę ekspertizę Hansen kraujyje buvo aptikta rohipnolio, gerai žinomo narkotiko, naudojamo per vadinamuosius pasimatymo išprievartavimus, jie ėmė vynioti šį siūlą.

— Taigi viena iš dviejų: arba čia tas pats vaikinai, kuris nužudė Nikolę Hansen, — tarė Kinsas, — arba tai asmuo, labai stipriai suerzintas, jog Hansen bylos tyrimas pervestas į „šaltųjų bylų“ kategoriją, ir norintis, kad mes tai žinotume.

— O gal čia tiesiog kito nusikaltimo kopijavimas, — iškėlė mintį Bilis.

— Trečias variantas, — sutiko Kinsas.

Bylos tyrimo metu Marija Vanpelt, vietinės televizijos reporterė, nutekino ekspertų išvadą, kad virvė, kuria buvo pasmaugta Hansen, buvo pagaminta iš polipropileno ir supinta kylančiu, arba vadinamuoju Z, raštu. Sietlo policijos departamentas pareiškė griežtą protestą televizijos vadovybei, ir ši dvilinka susirietusi atsiprašinėjo bei prisiekinėjo, kad šitai daugiau niekuomet nepasikartos. Nė vienas iš Sietlo policijos departamento už tai nebuvo nusiteikęs statyti nė cento.

— Kad ir kuris būtų variantas, — kalbėjo Bilis, — kilpą jis paliko ten, kur tu jos negalėjai nepamatyti. Tai reiškia, kad jis tave sekė. Nuo šiol tave stebėsiu pro didinamąjį stiklą.

— Man nereikia auklės, Bili.

— Tik kol išsiaiškinsime to vaikino ketinimus.

— Aš jam įtaisysiu skylę anksčiau, nei prisiartins prie manęs per dešimt pėdų, — atsakė Treisė.

— Yra viena problema, — tarė Kinsas. — Tu net nenutuoki, kas jis toks.

Kai Treisė įsuko į savo namų aklagatvį vakarų Sietlo Admirolo rajone, šalikėlėje prie jų jau stovėjo pietvakarinio rajono patrulių automobilis. Ji pamojavo pareigūnui ir įvažiavo į pedantiškai sutvarkytą garažą. Baldai ir kartoninės dėžės su daugeliu jos daiktų iš buto Kapitolijaus kalvoje tebestovėjo dailiai sustatyti kitoje dviem automobiliams skirto garažo pusėje. Šį visiškai įrengtą namą ji išsinuomojo iš FTB agento, kuris su žmona persikraustė gyventi į Havajus, tačiau būsto parduoti neskubėjo, kol nebuvo įsitikinęs, jog šeimai patiks gyventi naujajame rojuje.

Treisė atsirakino duris ir įžengė į mažą vestibulį šalia virtuvės. Iš šaldytuvo išsiėmusi atkimštą butelį, į taurę įsipylė „Chardonnay“ vyno. Į virtuvę įtipeno jos rainas katinas Rodžeris. Jis stryktelėjo ant bufeto ir trypdamas kojytėmis ėmė kniaukti. Gyvūnėlis nebuvo išsiilgęs meilės, jis norėjo būti. Nors buvo įtaisytas automatinis sauso ėdalo dozatorius, vakarais Treisė numylėtinį palepindavo porcija konservuoto skanėsto. Sugaišusi šaudykloje, ji grįžo jau gerokai po įprastos vakarienės valandos.

— Tipiškas vyras, — tarė ji, kasydama Rodžeriui galvą ir glostydama nugarą. — Kartą gavęs, to paties tikiesi kiekvieną vakarą.

Apmąstydama vakaro įvykius, Treisė iš spintelės ištraukė konservuoto kačių ėdalo skardinę ir jos turinį perkrovė į dubenėlį. Ūmai suskambo telefonspynės skambutis. Treisė perėjo svetainę, Rodžerio minama ant kulnų, ir spustelėjo telefonspynės mygtuką, kad galėtų atsilipti per komunikatorių, įtaisytą prie vartų dviejų su puse metro aukščio kaltinės geležies tvoroje, skiriančioje nuo gatvės priešakinį namo kiemą.

— Tai aš, — garsiakalbyje pasigirdo Deno balsas.

Treisė paspaudė kitą mygtuką, atrakinantį vartus, ir paėmė ant rankų Rodžerį. Jis buvo tapęs tikru pabėgimo meistru, o to-

kiu vėlyvu metu lengvai galėjo patekti į nasrus kojotui. Atidariusi pagrindines duris, ji pamojavo pareigūnams automobilyje, esą viskas gerai. Denas atvėrė vartus ir įleido vidun Reksą su Šerloku. Šunys, Rodezijos ridžbeko ir mastifo mišrūnai, abu drauge svėrė daugiau kaip du šimtus aštuoniasdešimt svarų. Jie prasmuko vidun, iš skirtingų pusių apibėgo kieme įrengtą fontaną ir pripuolė prie Treisės. Nenorėdamas su šunimis turėti jokių reikalų, Rodžeris išsimuistė iš Treisės glėbio ir nėrė į būsto gilumą, — turbūt kur nors aukštai užsoko. Treisė meiliai paplekšnojo šunims per snukius ir pakasė sprandus.

— Kaip laikosi mano vaikinai, ką? Kaip mano berniukai?

Denas ant marmurinių vestibulio grindų pastatė kelioninį krepšį.

— Kodėl šalia tavo namų policijos automobilis su pareigūnu?

— Sakiau tau, gali nesinaudoti skambučiu, — papriekaištavo ji. — Verčiau suvesk kodą.

Vartų ir pagrindinio įėjimo užraktai turėjo keturženklį kodą. Nors Treisė ir Denas jau tris mėnesius artimai draugavo, Denas niekuomet pats neidavo vidun; nebuvo jis Treisei davęs ir savo namų Kedrų Giraitėje raktų.

Treisė uždarė duris. Šunys puolė ieškoti Rodžerio, kuris šnypšdamas ir išrietęs nugarą laukė ant knygų lentynos viršaus.

— Kas vyksta? — paklausė Denas.

Ji nužingsniavo į virtuvę ir kilstelėjo savo taurę.

— Nori?

— Žinoma, bet pirma išleisiu šunis į kiemelį.

Kedrų Giraitė, mažas miestelis, kur Denas ir Treisė užaugo ir kur Denas neseniai buvo sugrįžęs gyventi, buvo pusantros valandos kelio atstumu šiaurės kryptimi, taigi šunis šaukė gamtos reikalai.

Treisė girdėjo, kaip jis leidžiasi laiptais į pirmą aukštą, iš pasakos lydimas šunų nagų skrebenimo. Namas buvo pastatytas ant betoninių atramų. Viršutiniame aukšte, esančiame gatvės lygyje,

buvo įrengta virtuvė bei atvira valgomojo ir svetainės erdvė; taip pat ten buvo šeimininko miegamasis ir vonia. Jo bendras plotas buvo dvigubai didesnis nei Treisės bute Kapitolijaus Kalvoje. Treisė niekuomet nesinaudojo apatiniu aukštu — šeimos kambariu su gėrimų prikimštu baru, L formos odine sofa, dideliu televizoriumi, dviem miegamaisiais ir dar viena vonia. Laiptų apačioje esančias duris į mažytį vidinį kiemėlį ji laikydavo užrakintas ir atrakindavo tik tuomet, kai Denas išleisdavo pabėgioti Reksą ir Šerloką.

Iš valgomojo Treisė išėjo į terasą. Viršum Elioto įlankos tvyrojo pilkas ir niūrus rūko debesis, dengiąs didelę Sietlo padangės dalį. Giedromis naktimis ji galėdavo grožėtis išpūdinga senamiesčio šviesų panorama, atsispindinčia juoduose įlankos vandenyse ir drumsčiama tik vandens taksi, primenančių vabalėlius, zujančių tarp Penkiasdešimtojo molo ir vakarinės Sietlo dalies, o kartkartėmis ir gausiai iliuminuotų kruizinių laivų, judančių nuo Kolmeno prieplaukos link Beinbridžo salos ir Bremertono. Išpūdinga panorama ir vietos saugumas buvo pagrindiniai argumentai, padėję Treisei apsispręsti dėl šio namo nuomos.

Ji žiūrėjo, kaip Reksas ir Šerlokas pro galines duris nėrė lauk, suaktyvindami judesio detektorių ir uždegdami kiemo žibintus, kuriuos Denas buvo įrengęs savo pirmojo apsilankymo metu. Nuo apšviestų gyvūnų driekėsi ilgi šešėliai. Šunys mažo vejų sklypelio pakraščiuose atidžiai uostinėjo tvorą. Namo sklypas buvo ant šlaito, besileidžiančio du šimtus pėdų žemyn iki pat Prieplaukos kelio, besitęsiančio Elioto įlankos pakrante.

Kai šunys atliko savo reikalus, Denas šūktelėjo, ir šie vyrui iš paskos klusniai įbidženo vidun.

— Žibintai veikia, — tarė jis, terasoje prisiartinęs prie Treisės ir iš jos rankų paimdamas taurę vyno.

— Mačiau.

Treisė papasakojo apie kilpavirvę.

Denas pastatė taurę ant stalo.

— Manai, kad tai galėtų būti tas pats vaikinai, kuris nužudė šokėją?

— Nežinau. Galbūt tik kopijavo jo stilių. Arba kas nors taip išreiškė pyktį, kad byla priskirta „šaltųjų bylų“ kategorijai.

— Kiek šansų, kad tai beždžioniavimas?

— Nemažai, nes Marija Vanpelt išpliurpė, jog Hansen buvo pasmaugta kilpa, ir netgi įvardijo virvės tipą.

— Ką gi, sutinku su tavo seržanto nuomone. Kad ir kas jis toks būtų, tas vaikinai sekė tave. Žmonės šiaip jau nelinkę sekti policininkų. Čia ne tas atvejis, į kurį galima žiūrėti lengvabūdiškai.

— Žinau, — atsakė ji. — Užtat ir paprašiau, kad atvyktum.

Denas atrodė šiek tiek apstulbęs, tikriausiai dėl to, kad Treisė nebuvo iš tų žmonių, kiekviena proga demonstruojančių pažeidžiamumą. Bet faktas, jog kažkas ją sekė, jai priminė du nesusijvikius Kedrų Giraitėje. Pirmasis atvejis buvo prie veterinarijos klinikos, kur jie su Denu atvežė pašautą Reksą. Tuomet buvo įsitikinusi, jog kažkas ją stebi iš automobilio. Deja, tuo metu stipriai snigo, todėl negalėjo žiūrėti automobilio markės nei kas jo viduje, taigi po kurio laiko šį epizodą pamiršo. Tačiau vėl jį prisiminė, kai vėl vakarą pamatė tą patį automobilį stovint gatvelėje netoli jos viešbučio, švari priekiniu stiklu, nors tuo metu stipriai snigo. Tąsyk ji nėrė į savo kambarį pasiimti ginklo, bet kai vėl išėjo laukan, automobilis jau buvo dingęs.

— Ką gi, — galiausiai pratarė Denas. — Aš patenkintas, kad pakviete.

Treisė žengė prie jo ir veidu prispaudė prie krūtinės. Deno kašmyro vilnos megztinis buvo švelnus ir maloniai šildė skruostą. Vyras ją apglėbė ir pabučiavo į viršugalvį. Lauke pasigirdo žema rūko sirenos aimana, ir ji vėl prisiminė kilpavirvę.

Laiko žudyti jis turėjo.

Pasitaisė savo kėdę — tai buvo pigi pokylio salės krėslų kopija, — kad geriau matytų televizorių ant lubų kambario kampe. Televizorius buvo tikras „dinozauras“, dar su vaizdajuostės ir DVD grotuvu. Jau ketino paleisti vaizdajuostę, bet jį sudomino užuomina, išgirsta per televizorių prieš pat komercinę reklamą — net ne sudomino, o stačiai suintrigavo. Tai buvo kažkokia naujiena apie Sietlo žmogžudysčių detektyvę, tačiau dominančią informaciją nutraukė komercinė reklama, ir jis suprato turėsiąs atkentėti absurdišką vaisto nuo impotencijos „Cialis“ reklamą žiūrėdamas, kaip pagyvenę vyras su moterimi brenda į ežerą ir po kurio laiko išnyra vienas kito glėbyje.

— Ar matai šitą šlamštą? — paklausė jis moters. — Jie aktoriai. Tu juk pati supranti, kad jie aktoriai? Gauna pinigų, kad visam pasauliui paskelbtų, jog jiems nestovi arba turi hemorojų. — Jis papurtė galvą. — Ko tik nepadarytum dėl doleriuko, a?

Moteris sumurmėjo kažką negirdimo, ir labai gerai, nes, ačiū Dievui, komercinė reklama pagaliau pasibaigė ir naujienų laida tęsėsi.

— Ššš, — sušnypštė jis.

Studijoje už stalo sėdėjo diktoriaus, o jam viršum dešiniojo peties kybančiame ekrane buvo matyti grafinis kartuvių kilpavirvės atvaizdas.

— Karšta šio vakaro naujiena: Sietlo žmogžudysčių detektyvė policijos departamento šaudykloje aptiko nerimą keliantį radinį, — dėstė jis. — Smulčiau pakomentuos televizijos kanalo KRIX reporterė Marija Vanpelt, kuri šiuo metu yra prie Sietlo policijos Sporto asociacijos būstinės Tukviloje.

Kameros prožektoriaus šviesos pluošte stovėjo šviesiaplaukė reporterė; ant juodos ir violetinės spalvų lietuvi atsparios striukės blizguliavo lietaus lašai.

— Nusikaltimo vietos tyrimo padalinio pareigūnams ką tik ši vakarą teko skubėti į šaudyklą, — pradėjo ji.

— Kaip jie mėgsta viską dramatinizuoti, ar ne? — pakomentavo jis.

Moteris neatsakė. Reporterė televizoriaus ekrane tęsė:

— Jų atvykimo priežastis — Žmogžudysčių skyriaus detektyvė policijos šaudykloje aptiko kybančią kilpavirvę.

Vyras atsisėdo tiesiau.

— Galbūt dar atsimenate mano išskirtinį reportažą apie tai, kaip egzotinių šokių šokėja Nikolė Hansen buvo pasmaugta kilpavirve viešbučio kambaryje Pašvaistės aveniu, — kalbėjo Vanpelt. — Tai štai, ką tik sužinojome, jog kilpavirvę šaudykloje aptiko ta pati žmogžudysčių detektyvė, kuri vadovavo minėtos bylos tyrimui.

Kamera parodė kelis uniformuotus ir neuniformuotus policijos pareigūnus, tuomet nukrypo į porą patrulių automobilių bei nusikaltimo vietos tyrimo komandos mikroautobusą.

— Nikolės Hansen šeima kritiškai įvertino Sietlo policijos departamento sprendimą bylos tyrimą perduoti „šaltųjų bylų“ skyriui praėjus vos keturioms savaitėms po nusikaltimo įvykdyimo — šis sprendimas, beje, sužadino ir keleto moterų teisėms atstovaujančių organizacijų protestus. Policijos departamentas atsisako komentuoti galimą ryšį tarp Hansen nužudymo ir ši vakarą surastos kilpavirvės, bet susidaro nepaneigiamas įspūdis, jog ši kilpavirvė — labai konkreti ir asmeniška žinutė.

Pranešėjas ant stalo pasklaidė popierius.

— Dėkui, Marija. Be abejo, šią istoriją mes ir toliau įdėmiai seksime KRIX kanale.

— Tik ne aš.

Vyras paėmė nuotolinio valdymo pultelį, nukreipė į televizorių ir paspaudė mygtuką „Groti“. Sutraškėjo ir sudūzgė vaizdajuos-

tė. Ekranas užtemo, o paskui pasirodė statinių trikdžių mirgesys. Dar po kelių akimirkų pasigirdo muzika ir ekrane pasirodė animaciniai veikėjai triušis Bagsas ir ančiukas Dafis; šokdami jie išnoro iš už raudonų šilko užuolaidų, apsivilkę kaip vodevilio artistai, su šiaudinėmis skrybėlėmis ir lazdelėmis. Vyras uždainavo drauge su jais, jausdamas, kaip po jo kūną ima sklisti maloni šiluma.

Žudyti laiko jis turėjo į valias.

Užmetė akį į laikrodį. Dar ne taip vėlu. Įžiebė degtuką, — mėlynos ir geltonos spalvos liepsnelė skaisčiai sužėrėjo apytamsiame kambaryje, — ir prisidegė cigaretę pakšėdamas tol, kol jos galiukas tapo ryškiai raudonas. Kaip ir ankstesnis gerbiamas Amerikos prezidentas Bilas Klintonas, jis netraukė dūmų į plaučius, o pūtė juos link plastikinio ženklo su užrašu „Nerūkyti“, užklijuoto ant pageltusių tapetų šalia vonios kambario durų.

— Ką gi, laikas pradėti šou, — tarė jis ir pasilenkęs priglaudė raudonai žėruojantį cigaretės galiuką moteriai prie pado.

Treisė pabudo po ketvirtos valandos ryto, vos po kelių valandų neramaus miego. Nenorėdama žadinti Deno, tylutėliai išlipo iš lovos. Reksas ir Šerlokas nuo kilimėlių pakėlė galvas ir įsistebeilijo į ją. Nuo naktinio staliuko ji pasiėmė savo mobilųjį telefoną ir „Glock“ revolverį, nuo pakabo ant durų nusikabino drabužius ir išėjo iš kambario. Reksas vėl padėjo galvą ant letenų ir mieguistai suaimanavo, o Šerlokas pakilo ant kojų, pasiražė ir išsekė paskui Treisę iš kambario, tarsi saistomas riteriškos pareigos damai.

Treisė uždarė miegamojo duris ir pakasė kaulėtą šuns pakaušį.

— Tu geras šuo, ar supranti?

Virtuvėje ji pasitaisė arbatos, o Šerlokui įteikė kaulo formos žaislinį kramtuką. Tam atvejui, jei apsilankytų Denas su šunimis, maisto spintelėje augintiniams laikė dėžutę su siurprizais. Šerlokas nusekė Treisę į valgomąjį ir, šiai atsisėdus prie stalo, išsitiesė jai prie kojų. Kasydama šuniui galvą, Treisė gurkšnojo arbatą, duodama laiko pabusti kūnui ir protui. Tolumoje vėl suūkė rūko sirena, ir Šerlokas akimou pakėlė ausis, tačiau po kurio laiko vėl atsipalaidavo ir įniko kramsnoti kaulą. Anapus stumdomųjų stiklinių laukųjų durų tebetvyrojo rūkas, kaip ir iš vakaro tebeslėpdamas daugelį akiračio objektų. Išskyrus Šerloko kramsnojimo garsą bei atsitiktinius namams būdingus tylus girgždesius ar traškesius, tvyrojo tyla.

Treisė atvėrė nešiojamąjį kompiuterį ir bakstelėjo į klaviatūrą. Ekranas nušvito švelnia mėlyna spalva. Keletu klavišų spustelėjimų surado Vašingtono valstijos generalinės prokuratūros svetainę, suvedė vartotojo vardą bei slaptažodį ir gavo prieigą prie Žmogžudysčių tyrimo paieškos sistemos duomenų bazės, kurios turinį sudarė daugiau kaip dvidešimt du tūkstančiai žmogžudysčių ir seksualinių nusikaltimų Vašingtono, Aidaho ir Oregono valstijo-

se. Naudojant paieškos užklaudas, tokias kaip „virvė“ arba „kilpa“, detektyvams čia buvo galima pasirinkti nusikaltimus, panašius į jų tiriamus. Šią nusikaltimų begalybę Treisė buvo susiaurinusi iki dviejų tūkstančių dviejų šimtų keturiasdešimties atvejų, o šį skaičių, paieškoje suformulavus „nužudymas be išprievartavimo“, galop pavyko sumažinti iki keturiasdešimt trijų nusikaltimų, labiausiai panašių į Hansen nužudymą, — visiškai aprėpiamo kiekio.

Ją ir Kinsą nustebino aplinkybė, jog Nikolės Hansen kūno ertmėse medicinos ekspertai neaptiko sėklos pėdsakų ir jokių spermicidų ar lubrikantų liekanų, bylojančių apie tai, kad buvo naudojamas prezervatyvu. Taigi Hansen nebuvo seksualiai prievartauta, bent jau to žmogaus, kuris ją nužudė. Treisė ligi ausros rausėsi po tas keturiasdešimt tris bylas, bet procesas vyko lėtai ir sunkiai. Kiekvieno duomenų bazės įrašo formą sudarė daugiau nei du šimtai klausimų temomis, susijusiomis su mirties aplinkybėmis, aukos identifikavimo duomenimis, tokiais kaip tatuiruotės ar apgamai, bei specifinėmis susietų asmenų ypatybėmis. Kanceliarinis darbas — kiekvieno detektyvo egzistencinis prakeiksmas, todėl Treisę ne itin stebino, kad kai kurių įrašų korteles rasdavo ne iki galo užpildytas.

— Ką tu manai, Šerlokai?

Šuo pakėlė galvą nuo kaulo ir įdėmiai pažvelgė į ją.

— Gal turi kokių nors idėjų?

Šuns antakiai išsilenkė, tarsi taip gyvūnas išreikštų nebylų klausimą.

— Nekreipk dėmesio. Graužk tą savo kaulą.

Per valandą ji išnagrinėjo ir eliminavo dar tris bylas, užsiplikė ir išgėrė dar vieną puodelį arbatos ir suvalgė dvi skrudintos duonos riekes. Šerlokas, tyliai knarkdamas, gulėjo šalia jos ant šono. Treisė jam pavydėjo. Pro vitrininius langus buvo matyti iš miglos pamažu nyrantys Sietlo senamiesčio pastatai, jų tamsūs siluetai ryškėjo rausvame apyaušrio danguje, ir Treisė nevalingai prisiminė vaikystėje girdėtą patarlę: „Jeigu rausvas dangus vakare, švelniai

pūs linksmas vėjas bures. Jeigu rausvas iš ryto dangus, būk, jūreivi, labai apdairus.“ Ji slapčia vylėsi, kad šiai pranašystei šiandien nelemta išsipildyti.

Dirstelėjusi į kompiuterio laikrodį nusprendė, kad dar turi laiko peržiūrėti vieną duomenų bazės bylą, o paskui eis žadinti Deno. Taip pat jai norėjosi nunešti kavos puodelį pareigūnui, policijos „Cruiser“ visureigyje budinčiam prie jos namų. Jai taip pat teko dalyvauti budėjimuose. Ne per didžiausias malonumas, ypač kai reikia kur nors pritūpti savais reikalais. Vyras gali pasinaudoti buteliu, bet moteriai nėra taip paprasta.

Treisė ėmė gilintis į dar vieną duomenų bazės įrašą. Betė Stinson, gyvenusi viena, buvo nužudyta savo namuose šiaurinėje Sietlo dalyje. Treisė pažvelgė į laukelį, kuriame buvo aprašytos Stinson mirties aplinkybės, ir jos dėmesį iškart atkreipė paminėti žodžiai „virvė“ ir „kilpa“. Stinson rasta nuoga savo miegamajame ant grindų su kilpavirve ant kaklo. Jos rankos ties riešais buvo surištos nugaroje, o kitas kilpavirvės galas pririštas prie kulkšnių. Treisės pulsas paspartėjo. Bylą tiriantis detektyvas atkreipė dėmesį į detalę, jog Stinson lova buvo tvarkingai paklota — ši aplinkybė jam pasirodė keista, nes Stinson nužudyta ankstyvą rytą. Treisė ir Kinsas lygiai taip pat nustebo pamatę dailiai paklotą Nikolės Hansen lovą motelio kambaryje.

— Jokių įsilaužimo požymių, — balsu perskaitė ji, akimis rydama tekstą. — Jokių požymių, kad žudikas būtų kažko ieškojęs ar sujaukęs būstą.

Stinson rankinė rasta ant virtuvės stalelio; viduje — išsipūtusi piniginė su trimis šimtais penkiasdešimčia dolerių. Brangenybės iš miegamojo taip pat nepaimtos. „Ne apiplėšimas“, — konstatuota išvadoje.

Treisė skubiai susirado vietą, kur aprašytas Stinson gyvenimo būdas. Dvidešimt vienerių metų, dirbo šiaurinėje Sietlo dalyje esančios didelės parduotuvės buhalterė. Laukeliai duomenims apie

polinkį į pasilinksminimus, seksualinius nuotykius bei sadomazochistinius ar šiurkščius sekso žaidimus buvo tušti.

Ji pažvelgė į 102-ąjį laukelį su klausimu, ar nusikaltimas „susijęs su seksualine veikla“. Čia buvo pažymėtas kvadratis ties „taip“. Tada perėjo prie 105-ojo klausimo:

Ar aukos kūno ertmėse buvo rasta vyro spermos?

1. ☒ Ne

2. ☐ Taip

— Ką? — balsu sušuko ji. Dar kartą perskaitė abu klausimus. Atsakymai, regis, prieštaravo vienas kitam. Žinoma, buvo galima daryti prielaidą, kad žudikas naudojo prezervatyvą, bet ši informacija gali figūruoti tik koronerio medicininėje ataskaitoje. Turint omenyje, kad žmogžudystė įvykdyta prieš devynerius metus, internete ji tikrai bus neprieinama.

Treisė perėjo prie laukelių, kuriuose aprašytas nusikaltėlis. Veinas Gerhartas, dvidešimt aštuonerių metų santechnikas. Dieną prieš nusikaltimą, popiet, Gerhartas paskambino Stinson į namus. Išskyrus suėmimą už vairavimą apsvaigus, kitų įrašų apie nusikaltimus nebuvo. Stinson miegamajame ant kilimo detektyvai aptiko purvino bato pado atspaudą. Tokie batai rasti Gerharto būsto spintoje. Ant vonios ir miegamojo paviršių, taip pat ant virtuvės stalo buvo aptikta Gerharto pirštų atspaudų. Treisė perėjo prie 135-ojo laukelio su klausimu, ar ant Stinson kūno buvo aptikta Gerharto kraujo, sėklos ar kitų teismo ekspertizei aktualių įkalčių, pavyzdžiui, plaukų. Buvo pažymėtas kvadratis šalia teiginio „ne“.

Treisė nustebusi atsišliejo į atkalnę. Kodėl žudikas nepasirūpino tokiu akivaizdžiu dalyku kaip apsauga nuo pirštų atspaudų, jei jau taip stengėsi nepalikti jokių kitų tapatybę išduoti galinčių įkalčių? Tatai atrodė tiesiog nelogiška.

Nusprendusi, kad šios bylos panašumai su Nikolės Hansen mirties aplinkybėmis yra pakankami, jog reikėtų ties ją apsistoti ir

aptarti su ją tyrusiais detektyvais, Treisė grįžo prie pirmųjų įrašo laukelių.

4. Pareigūno / detektyvo pavardė: Nolaskas

5. Pareigūno / detektyvo vardas: Džonis

— Po velnių, — nusikeikė ji. Jau kam kam, o jai Džonis Nolaskas tikrai neleis raustis po jo senas bylas.

Ūmai ėmė vibruoti jos mobilusis, gulintis ant valgomojo stalo. Šerlokas nustebęs pakilo ir atsitūpė.

Numeris ekrane ją nustebino. Ji ir Kinsas nepriklauso nuolatinės parengties žmogžudysčių tyrimo komandai, tai kodėl gi jai skambina nuolatinės parengties režimu dirbantis seržantas?

Treisei Pašvaistės aveniu rajone teko patruliuoti pirmaisiais metais po akademijos baigimo, gavus paskyrimą į šiaurinį miesto policijos skyrių. Dar artimiau su šiuo rajonu ji susipažino per pastaruosius septynerius metus, tirdama keletą čia įvykdytų žmogžudysčių, įskaitant Nikolės Hansen nužudymą.

Kadaise buvusi pagrindinė miesto arterija, Pašvaistės aveniu, dar žinoma kaip 99-asis valstijos kelias, nūnai buvo daugiajuostė magistralė, apraizgyta laidų voratinkliais, besidriekiančiais tarp telefoninio ryšio stulpų ir šviesoforų, apkarstyta skelbimų skydais, reklamuojančiais masažo ir įdegio salonus, tabako parduotuves ir vien suaugusiesiems skirtas įstaigas. Jos pakraščiais driekėsi virtinė motelių, kurių dalis buvo paskubomis pastatyti 1962 metų Sietlo pasaulinės prekybos parodos lankytojų antplūdžiui absorbuoti. Praėjus daugiau nei pusei amžiaus, tie iš jų, kurie dar nebuvo nušluoti nuo žemės paviršiaus ir pakeisti modernesniais statiniais, jau rodė aiškius senatvės ženklus, tačiau ir toliau vykdė įprastines funkcijas, teikdami pastogę tam tikram kontingentui, nuolat besilankančiam gatvės rajone grynųjų prikimštomis piniginėmis ir ieškančiam narkotikų ar prostitutės nakčiai.

Artėdama prie Pašvaistės aveniu vairuotojų užėigos namų, Treisė sulėtino greitį, prisisėgė patruliuojančio pareigūno ženklelį ir, pasukusi nuolaidžiu aklagatviu, savo sunkvežimiuku nuriedėjo į automobilių aikštelę. Pašvaistės aveniu vairuotojų užėigos namai buvo vienas iš tipiškų rajono senųjų motelių — U formos dviaukštis pastatas, kurio kiekvienas numeris buvo pasiekiamas atskirais išoriniais laiptais. Kinsas stoviniavo aikštelėje, rankas susikišęs į striukės kišenes, smakrą įbrukęs į pakeltos apykaklės pamušalą. Šalia jo stovėjo Bilis Viljamsas, kuriam buvo patikėta vadovauti

vietovės apsaugai. Abu vyrai prisimerkė, apakinti jos automobilio žibintų šviesos.

Treisė užsisegė pūkinę striukę ir žengė į rytmečio žvarbą.

— Ir vėl, regis, *déjà vu*, — tarė Kinsas.

Viljamsas, žiūrėdamas į Treisę, reikšmingai linktelėjo ir, paėmęs ant grandinės kyburiuojančius akinius, užsidėjo ant nosies galiuko. Jo rankos, skaitant iš spiralinio bloknoto, nuo šalčio virpėjo.

— Mirusioji — Andžela Šreiber, šokėja iš „Rožinių rūmų“.

Treisė pažvelgė į Kinsą, kurio antakiai kilstelėjo iš nustebimo. Viljamsas parodė į stiklines duris už vidinio automobilų garažo vartų.

— Registratorius gyvena viename iš numerių čia pat šalia kontoros. Jis tvirtina, kad Šreiber atvyko šią naktį po pirmos, sumokėjo grynaisiais.

— Ar kas nors atvyko drauge su ja? — paklausė Treisė.

— Sako, kad nieko su ja nematė ir apskritai nelabai dairėsi aplink. Susirūpino tik tuomet, kai viešnagės laikas pasibaigė, bet ji nepasirodė grąžinti numerio rakto.

— Registratorius su ja pažįstamas? — vėl pasiteiravo Treisė.

— Sako, kad pradėjo lankytis prieš porą mėnesių. Visuomet viena. Visuomet mokėdavo grynaisiais. Visuomet laiku atnešdavo raktą. Buvo labai mandagi ir punktuoli. Taip buvo iki šios nakties. Nesulaukęs rakto, jis nuėjo į jos numerį ir pabeldė. Nesulaukęs atsakymo, nekviestas įėjo vidun. Toli ieškoti neteko. Tuomet grįžo į savo kontorą ir paskambino 911. Patruliai užantspaudavo patalpą. Nusikaltimo vietos tyrimo komanda jau pakeliui, turbūt ir teismo medicinos ekspertai. Galima tikėtis, kad atvyks ir kas nors iš itin pavojingų nusikaltėlių neutralizavimo projekto.

Kai tik Karališkojoje apygardoje būdavo įvykdomas smurtinis nusikaltimas, į nusikaltimo vietą būdavo siunčiamas kuris nors iš labiausiai patyrusių prokurorų. Pareigūnas nuo pradžios iki galo kuruodavo bylą, bet kuriuo metu konsultuodavo detektyvus teisiniais ir kitais su byla susijusiais klausimais, kad jos tyrimas būtų

kuo efektyvesnis ir vykėtų komandiniu pagrindu. Nemaža dalis vyresnių detektyvų, tirdami bylą, sunkiai pakęsdavo pašonėje prokurorą, bet Treisei jis niekuomet nekeldavo problemų.

— Buvai vietoje? — paklausė Treisė Kinso.

Šis linktelėjo.

— Vaizdo keliais žodžiais nenusakysi.

Treisė prisiartinėjo prie paskutinių durų po siaura stogo užlaida. Visą vidinį perimetrą Viljamsas buvo apjuosęs raudona juosta, o prie durų stovėjo patrulis, registruojantis visus, kas tik įeidavo vidun. Kiekvienas, einantis pro raudoną juostą, turėdavo pasirašyti žurnale ir palikti rašytinę deklaraciją. „Antpečiams“ labai įdomu sukinėtis sunkių nusikaltimų vietose, bet nepatinka rašyti deklaracijų.

— Čia jūs tas policijos pareigūnas, atsiliepęs į skambutį? — paklausė Treisė, dėdama parašą registre.

— Taip.

— Ar jau buvo Priešgaisrinės apsaugos departamento komanda?

— Išvažiavo maždaug prieš dešimt minučių.

— Pasižymėjote automobilio numerį?

— Dvidešimt ketvirtasis.

Treisė nusprendė būtinai susisiekti su priešgaisrinės apsaugos komanda ir juos apklausti. Nors tai absurdiška, bet, vadovaujantis instrukcijomis, gaisrinės padalinys pirmasis privalėjo reaguoti į žmogžudystes, esą auka dar gali būti gyva, o jei ne, jiems priklausė paskelbti mirties faktą. Taip būdavo kur kas dažniau nei priešingai, o daugeliu atvejų aukos mirties faktas būdavo akivaizdus, bet gaisrininkai visuomet pirmieji uraganu įsiverždavo į nusikaltimo vietą, sujaukdavo bei užteršdavo ekspertizei reikalingus įrodymus, palikdavo daugybę pėdsakų, kuriuos po to reikėdavo atpažinti ir eliminuoti, išspardydamo gilzes, o kartais net pakeisdavo aukos kūno padėtį.

Treisė dirstelėjo į automobilių aikštelės pakraštį, kur vyresnysis patrulis darbavosi su nusikaltimo vietą ženklinančia geltonos ir juodos spalvos juosta.

— Ištieskim tą juostą ir skersai įvažiavimo.

— Savininkas pradės burbuliuot.

Treisės nuotaika nebuvo žaisminga.

— Suimkite, jei mėgins trukdyti.

Pareigūnas nuėjo vykdyti nurodymo.

— Prasta naktis? — paklausė Kinsas, nutaisęs reikšmingą veido išraišką.

— Prastas mėnuo, — atsakė ji. — Ir jaučiu, kad ateity gali dar gerokai pablogėti.

Ji žengė į apartamento vidų. Andžela Šreiber gulėjo ant šono šalia lovos; jos nuogas kūnas, surištas virvėmis, buvo smarkiai surangytas — galva atlošta, kaklas išriestas, akys atmerktos. Ant kaklo buvo užnerta kilpavirvė; ji tįso per nugarą, pančiojo rankų riešus ir driekėsi iki kojų gurnų, surištų antruoju jos galu. Kojos taip sulenktos, kad kulnai kone siekė sėdmenis.

— Kuilio pantis, — pakomentavo Kinsas, stovėdamas ant slenksčio. — Atrodo tarsi gyvulys per koki nors sadistišką rodeo.

— Rodeo metu gyvuliai nežudomi, Kinsai, — pertarė Treisė.

Kolega persibraukė pirštais per plaukus ir atsiduso.

— Vis tiek atrodo, kad turime reikalą su kaubojumi.

Andželos Šreiber akių lėliukės jau buvo papilkavusios, o ragena apsitraukusi plėvele. Veidas nusėtas raudonais taškeliais, susidariusiais, kai spaudžiant sutrūkinėjo kraujagyslės — iškalbingas pasmaugimo požymis, nors kilpavirvė ant kaklo ir šiaip nepaliko abejonių. Treisei atrodė, kad kaip ir Nikolė Hansen, Šreiber galėjo būti apie dvidešimt penkerių metų amžiaus. Ji buvo jauna graži moteris šviesiais, į kuodelį surištais plaukais ir dailia figūra.

— Ar ji taip ir gulėjo ant šono? — paklausė Treisė sugrįžusio patrulio, kuris trumpam buvo pasišalinęs. — Ar ją parvertė ant šono gaisrininkai?

— Taip ir buvo, — atsakė pareigūnas.

Treisė priklaupė, stengdamasi atidžiai išsižiūrėti į Šreiber padus.

— Kas tai? Nudeginimo cigarete žymės?

Kinsas prisiartino, fotografuodamas mobiliuoju telefonu. Žinoma, nusikaltimo vietos tyrimo pareigūnai pridarys kalną nuotraukų, bet jam norėjosi turėti savų. Kartais fotoaparatas pagauna dalykus, kurių nepastebi akys.

— Ant Hansen kūno tokių dalykų neprisimenu.

— Jų ir nebuvo, — atsakė Treisė.

Detektyvė dar kartą nužvelgė kilpą ir virvę, besidriekiančią išilgai Šreiber nugaros, tuomet apsidairė po kambarį, tokį tipišką šios gatvės moteliams: dvigulė lova plonu gėlėtu užtiesalu, presuotų plokščių baldai, sienų apmušalai, pageltę nuo tabako dūmų, kuriais trenkė oras patalpose. Tačiau cigarečių nuorūkų ar sudegintų degtukų nebuvo matyti.

— Spėju, Hansen byla mums grįš atgal, — tarė Kinsas.

Nolasko sprendimas Hansen bylą perduoti Senų bylų padaliniui, praėjus vos mėnesiui nuo tyrimo pradžios, buvo retas dalykas, bet vertintinas kaip tipiškas pasyvios agresijos atvejis, kurių Treisė priprato tikėtis iš Nolasko. Tai reiškė, kad Treisės tarnybinėje biografijoje figūruos neištirta byla, ir demonstravo viršininko netikėjimą, jog detektyvei pavyks sėkmingai užbaigti tyrimą. Vis dėlto ši manipuliacija Nolaskui atsirūgo, kai nužudytosios šeima užprotestavo, o moterų teisių gynimo grupės suvis įtūžo. Striptizo šokėjos nužudymas pasmaugiant motelio kambaryje aktyvistėms tapo raudona skepeta ir pretekstu apkaltinti Sietlo policijos departamentą abejingumu skriaudžiamoms moterims. Blogesnio laiko visam tam nė būti negalėjo. Sietlo policijos departamentas jau rau gėjo nuo Teisingumo departamento tyrimo, kurio išvados skelbė, jog Sietlo policijos pareigūnai sistemingai naudoja perteklinę jėgą,

ir juo paremto federalinio teismo verdikto, jog departamentas vangiai įgyvendina reformas. „Antpečiai“ tikrai nesidžiaugė televizoriaus ekrane matydami juos koneveikiančias moterų teisių aktyvistas.

Treisė nužvelgė nutrintą pilką kilimą ir pamėgino įsivaizduoti, kokį kiekį plaukų, kraujo, spermos ir dar Dievas žino kokių dalykų nusikaltimo vietos tyrimo pareigūnams teks iš čia iškrapštyti. Ji tikrai jiems nepavydėjo.

— Ekspertams atėjo šuniškos dienos, — tarstelėjo.

— Galbūt tai ir reiškia sąvoka „penkiasdešimt pilkų atspalvių“.

Detektyvė dėbtelėjo į Kinsą ir vėl atsigręžė į šokėją. Treisė troško nupjauti virvę, bet teisę liesti kūną turėjo tik Stiuartas Fankas, Karališkosios apygardos teismo medicinos ekspertas. Jai ir Kinsui kūno liesti nevalia. Fankas į medicinos ekspertizės biurą Šreiber nugabens nuogą, surištą ir išdarkytą.

Visiškas pažeminimas.

Patikrinus Valstijos sekretoriaus institucijos duomenų bazę paaiškėjo, kad ribotos atsakomybės kompanija „Rožiniai rūmai“ Sietle turi tris tokio paties pavadinimo striptizo klubus. Kompanijos prezidentas buvo toks Darelas Nešas, gyvenantis ištaingiuose Viktorijos stiliaus namuose brangiame Karalienės Onos rajone.

— Kas sako, kad ištvirkauti neapsimoka? — tarė Kinsas, įspūdinga akmeninių laiptų kaskada kopdamas durų link.

Prieš tai jie buvo užsukę į „Rožinių rūmų“ klubą, esantį netoli Pašvaistės aveniu, už poros mylių nuo vairuotojų užiegos namų. Treisė norėjo išsiaiškinti šios įstaigos veiklos apimtį. Kaip ir daugelis dalykų gyvenime, ne visi striptizo klubai buvo vienodi, ne visi aptarnavo tuos pačius klientus. „Rožiniai rūmai“ buvo panašūs į gan aukšto lygio klubą, savo švytinčią neoninę viršdurio nuosvyra primenantį šiuolaikinį „Cineplex“ kino teatrą. Milžiniškame ekrane kartkartėmis šmėsteldavo menkai apsirengę kūnai, besirangančios moterys, skelbimai apie ypatingas pramogas bei nuolaidas. Lentoje šalia įėjimo buvo skelbiama, kad klubas uždaromas antrą valandą nakties, o atidaromas vienuoliktą rytą.

Treisė garsiai pabaladojo į paradines Nešo namo duris; viduje pasigirdo pašėlęs šunų ambriėjimas. Tarpduryje pasirodė apsimiegojęs, ligi pusės nuogas vyras rūščiu žvilgsniu, mūvintis palaidomis pažaminėmis kelnėmis. Kairysis jo įspūdingų gabaritų krūtinės spenelis viršum reljefingos pilvo raumenų „skalbimo lentos“ buvo perversas sidabrinis žiedu. Dešinėje pusėje ant krūtinės puikavosi violetine ir auksine spalva ištatuiruotas tigras. Povyza vyriškis priminė studentą, prižadintą iš miego po linksmybių nakties.

— Ar žinote, kiek dabar valandų? — paklausė jis.

Jau pavargusi ir nenusiteikusi tuščioms kalboms, Treisė parodė pareigūno ženklelį ir tapatybės kortelę.

— Taip, žinome. Ir spėju, kad mums dabar gerokai ankstyvesnis metas nei jums. — Pro Nešo petį ji pastebėjo koridoriuje stovinčią moterį, prie kurios kojų glaudėsi dvi mažos mergytės, vilkinčios naktinukais. Treisė atlyžo. — Atleiskite, kad sudrumstėme jums ramybę. Ar jūs Darelas Nešas?

— Taip.

Nešas krūpčiojo sulig kiekvienu šunų amtelėjimu, tarsi būtų pagiringas ir kentėtų galvos skausmą. Galiausiai riktelėjo per petį:

— Ar negali jų užčiaupti? Ir atnešk man marškinius. — Jis vėl atsigręžė į Treisę. — Kokių reikalu?

— Reikalas susijęs su viena iš jūsų darbuotojų, — tarė Kinsas.

— Su kuria?

— Viena iš šokėjų.

— Nesu įdarbinęs šokėjų, — atsakė jis. — Jos laisvai samdomos, dirba pagal verslo liudijimą ir jų yra daugiau kaip devyniasdešimt. Jei kuri nors iš jų padarė ką nors neteisėto, nesu už tai atsakingas. Viską išsiaiškinau su savo advokatu.

Treisė pajuto, kaip Kinso žvilgsnis nukrypo į ją. Pati ji įdėmiai stebėjė į Nešą.

— Ar galime užėiti?

— Ar būtinai dabar? — paklausė Nešas. Jis instinktyviai dirstelėjo sau į riešą, nors laikrodžio nesegėjo.

— Taip, būtinai, — patvirtino Treisė.

Kinsą ir Treisę Nešas nulydėjo į patalpą kitame namo gale, kurią jis pavadino savo biuru, nors visame kambaryje Treisė neužmatė nė skiautelės popieriaus. Jie stovėjo ant violetinės ir auksinės spalvos kilimėlio su tigrų, kuris buvo panašus į Nešo tatuiruotę. Blausūs šviestuvai įstiklintose vitrinose apšvietė ten sudėtus amerikietiškojo futbolo kamuolius su parašais, trofėjus ir nuotraukas; kai kuriose iš jų buvo matyti pats Nešas, dėvįs Luizianos universiteto uniformą.

— Gynėjas? — paklausė Kinsas, žvelgdamas į nuotrauką, kurioje Nešas apsirengęs sportine apranga.

— Saugas, — atsakė Nešas. — Nebuvau greitas, užtat smogdavau kaip sunkvežimis. Paskutiniais studijų metais susižeidžiau pakinklinę sausgyslę; jei ne trauma, būčiau tapęs profesionalu.

Kinsas supratingai linktelėjo. Jis nebuvo linkęs pasakoti apie savo nutrūkusią karjerą Nacionalinėje amerikietiškojo futbolo lygoje, kuri dėl patirtos klubo traumos tetruko vos metus.

Nešas žengė prie durų ir šūktelėjo:

— Greičiau, aš čia baigiu nušalti papus!

Nešo žmona — *ir kas per lobis turėtų būti šios pareigos!* — pagalvojo Treisė, — padavė vyrui drabužį, Treisės pramintą „bukagalvio marškinėliais“, su ties bicepsais nukirptomis rankovėmis. Nuo plačios lentynos Nešas paėmė amerikietiškojo futbolo kamuolį ir atsisėdo odiniame krėslė aukšta atkalte.

Treisė ir Kinsas liko stovėti kitapus stalo.

— Jūs esate „Rožinių rūmų“ savininkas? — paklausė Treisė.

— Visus trejus rūmus valdo ribotos atsakomybės bendrovė.

Kuriuos turite omenyje?

— Tuos, kurie šalia Pašvaistės aveniu.

— Tai pagrindinis klubas.

— Pagrindinis?

— Pirmasis.

— Jūs esate kompanijos prezidentas?

— Taip.

— Šokėja vardu Andžela Šreiber — jūsų darbuotoja?

— Laisvai samdoma darbuotoja, dirbanti pagal verslo liudijimą, — pataisė Nešas.

— Ar ją pažinojote?

— Nesiveliu į santykius su šokėjomis.

— Neklausiau, ar jūs veliatės su jomis į santykius. Klausiau, ar pažinojote.

Nešas pasidėjo kamuolį ant kelių.

— Man šis vardas nieko nesako.

Treisė padėjo ant stalo Andželos Šreiber šokėjos kortelę —

Sietlo savivaldybės taisyklės reikalavo, kad visos striptizo šokėjos turėtų licencijas, — nūnai įdėtą į plastikinį įkalčių maišelį. Nešas pasilenkė ir įsižiūrėjo.

— Čia Angelas.

— Angelas?

— Jos sceninis vardas. Visos šokėjos turi sceninius vardus. Klausykite, detektyvai, aš valdau legalius džentelmenų klubus. Mes netoleruojame jokios saviveiklos nei klubuose, nei automobilių aikštelėse. Ir nesidomiu, kuo merginos užsiima išėjusios iš klubo, tad jei aikštelėje ji kam nors čiulpė, tai jau ne mano problema.

— Ar matėte Andžėlą Šreiber praėjusią naktį automobilių aikštelėje kam nors čiulpiant? — paklausė Treisė.

— Ne, aš tik... Klausykite, aš nepamenu, ar praėjusią naktį ją mačiau.

— Bet jūs buvote klube?

— Taip, buvau. Savo klube.

— Ir neprisimenate, kad kuriuo nors metu praėjusią naktį būtumėte matę Andžėlą Šreiber?

Nešas papurtė galvą.

— Dažniausiai būnu priimamajame arba savo kabinete. Kaip ir sakiau, šokėjoms daug dėmesio neskiriu.

— Laisvai samdomoms darbuotojoms, — vėl pataisė Treisė.

— Kaip?

— Galbūt pastebėjote, jog *kas nors* praėjusį vakarą daug dėmesio skyrė Andželai Šreiber?

Nešas vėl gūžtelėjo pečiais.

— Ne. Bet jei kas nors būtų skyręs daug dėmesio, neatrodytų neįprasta. Turiu omenyje, taip jos užsidirba pinigų. Pasistengia sudominti vyrą, tuomet paklausia, ar norėtų šokio jam ant kelių arba privataus šou. Jos tuo ir užsiima, siekia užkariauti vyrų dėmesį.

— Kas stebi šokėjas ir klientus?

— Patalpų prižiūrėtojas.

— Kokia jo pavardė?

— Kam jums to reikia? Ką Andžela padarė?

— Mirė, — atsakė Kinsas.

Nešas pažvelgė į Treisę, tuomet į Kinsą.

— Ar man reikia kviestis advokatą?

— Kodėl mums nepradėjus nuo patalpų prižiūrėtojo pavadės? — paklausė Kinsas.

— Nabilis.

— Tai vardas ar pavardė?

Kinsas išsitraukė mažą spirale susegtą bloknotėlį ir užsirašė.

— Vardas. Pavardė — Kotaras. — Nešas vardą ir pavardę padiktavo paraidžiui. — Regis, jis egiptietis ar kažkas panašaus. Kokiu būdu ji mirė?

— Kažkas nužudė, — atsakė Treisė.

— Ar turite Nabilio adresą ar telefono numerį? — paklausė Kinsas.

— Reikės pasiteirauti žmogiškųjų išteklių direktoriaus, — atsakė Nešas. Tuomet pažvelgė į Treisę. — Kaip ji buvo nužudyta?

— Mums reikės visų praėjusių naktį dirbusių etatinių ir laisvai samdomų darbuotojų pavardžių, — Kinsas ištiesė savo vizitinę kortelę.

Nešas kiek padvejojęs paėmė ir pasidėjo ant stalo.

— Tai kaip ji mirė?

— Kol kas vyksta tyrimas, — atsakė Treisė.

— Kada galėsite mums suteikti informaciją? — paklausė Kinsas.

— Bet ji buvo nužudyta, tiesa? Noriu pasitikslinti, dėl to jūs ir atėjote pas mane?

— Ar jūsų klube yra apsaugos kameros? — paklausė Kinsas.

— Taip. Viena — priimamajame, kita — patalpose, trečia — bi parkavimo aikštelę.

— O šokių salėje? — paklausė Treisė.

Nešas papurtė galvą.

— Jūs neturite kameros šokių salėje?

— Ne. Mes norime, kad klientai nesijaustų stebimi.

— Užsiimdami seksu su laisvai samdomomis darbuotojomis? — paklausė Treisė.

— Jau sakiau jums, pas mus tai draudžiama.

— Bet pasitaiko. Ar ne todėl paklausėte, ar Andžela kam nors čiulpė parkavimo aikštelėje?

— Turėjau omenyje *bet kurią* parkavimo aikštelę. Neturėjau omenyje mūsų parkavimo aikštelės. Klausykite, neįmanoma būti visuose klubuose vienu metu dvidešimt keturias valandas per parą ir septynias dienas per savaitę. Galiu pasakyti tik tiek, kad tokių dalykų pas mus neturi būti. Aptikę klientą tuo užsiimant, metame jį lauk, o šokėją atleidžiame.

— Laisvai samdomą darbuotoją, — pataisė Treisė.

— Klausykite, detektyve, visur pasitaiko pavienių asmenų, kurie svajoja gauti sekso, bet jie labai greitai susigauja, kad mūsų klubas yra ne tai, ko jie tikisi.

Treisei buvo malonu pakutenti Nešą.

— Tai koks yra *jūsų* klubas?

— Jau sakiau. Tai džentelmenų klubas. Pietuose jie būna dideli. Vyrų ten gali atsipalaiduoti, išgerti ir pažiūrėti į dailias šokančias moteris.

— Ar turite nuolatinių klientų?

— Žinoma. Pas mus dažnai lankosi kai kurie sportininkai — daugiausia lygos beisbolininkai. Bet pagrindinis mūsų pajamų šaltinis — senamiesčio verslo banginiai. Nustebtumėte sužinoję, kas pas mus lankosi.

— Abejoju, ar nustebčiau, — atsakė Treisė. — Ką gi, mums reikės jūsų nuolatinių lankytojų sąrašo.

— Aš nesudarinėju klientų sąrašo.

— Bet turite jų elektroninius adresus, siuntinėjate naujienlaiškius ir panašiai? — spaudė ji.

— Ne, žodinė informacija — patikimiausias mūsų reklamos šaltinis.

— O interneto svetainė?

— Žinoma, ją turime.

— Kam ji skirta?

— Tai pačiai reklamai. Vyrai gali internetu užsisakyti savo mėgstamos šokėjos šokį ant kelių.

— Mums reikės ir šokėjų sąrašo, — įsiterpė Kinsas.

— Man reikės pasikalbėti su savo advokatu. Ar jūs neprivalote gauti orderio?

Treisė įteikė Nešui kortelę.

— Kratos orderį galiu gauti dar iki mūsų pokalbio pabaigos, bet turite kitą pasirinkimą — geranoriškai bendradarbiauti tiriant žmogžudystę. Kuriuo metu praėjusią naktį užsidarė jūsų klubas?

Nešui, regis, vėl pradėjo skaudėti galvą.

— Antrą. Toks miesto valdžios potvarkis.

— Ar šokėjos iškart palieka patalpas?

— Nėra ką joms ten daugiau veikti.

— Ar matėte išeinant Andželą Šreiber?

— Ne.

— O jūs pats? — paklausė Kinsas. — Kelintą valandą išvykote iš klubo?

— Skaičiavau registrus ir ruošiau depozitus. Manau, jog išėjau tarp pusės trijų ir be ketvirčio trys.

— Kur išėjęs vykote? — pasiteiravo Treisė.

— Kodėl manęs šito klausiate?

Treisė neatsakė. Tylėjo ir Kinsas. Tyla gali būti ir bauginimo instrumentas.

— Grįžau į namus ir nuėjau miegoti.

— Kas nors gali paliudyti?

— Mano žmona.

Treisė reikšmingai dirstelėjo į Kinsą, duodama ženklą tęsti be jos, ir įniko apžiūrinėti trofėjų vitrinas.

— Ar kameros įrašinėja be pertraukos? — paklausė Kinsas.

Nešas nenuleido akių nuo Treisės.

— Manau, taip, visas dvidešimt keturias valandas per parą, — pasakė.

— Mums reikės praėjusios nakties įrašų. Paskambinkite į klubą ir nurodykite jų neištrinti. Minėjote, kad kameros stebi ir aikštelę. Ar šokėjos savo automobilius stato aikštelėje?

— Prie šio klubo — taip.

Treisė apžiūrinėjo įrėmintą nuotrauką. Ši relikvijų šventykla skirta ne vien amerikietiškam futbolui. Nešas buvo nufotografuotas sėdįs ant žirgo, iš pažiūros mustango. Dėvėjo ant pakaušio atsmauktą fetrinę kaubojišką skrybėlę, medvilninius marškinius su apykakle, mėlynus džinsus ir kaubojiškus batus. Priekiniais dantimis buvo įsikandęs šiaudigalį. Atpalaiduotos plaštakos ilsėjosi ant balno iškyšos, nuo kurios dryksojo suringuota virvė.

— Jodinėjate? — atsigrėžė į ją Treisė.

Nešas, kuris vėl buvo pradėjęs mėtyti kamuolį aukštyn, pagavo ją ir atsakė:

— Taip. Mano tėtis netoli Laredo turėjo galvijų rančą. Paauglystėje mes su broliais joje darbavomės. Tėvui mirus, rančą pardavėme.

Tai buvo tikėtinas pajamų šaltinis, kuriuo Nešas galėjo pasinaudoti išgydamas prabangų namą su sau pačiam dedikuota šventykla bei striptizo klubų tinklą.

— Ar su broliais mėgstate dalyvauti virvės traukimo varžybose?

— Kai kada.

— Kaip jums sekasi?

— Atsilaikau.

— Trijų gijų?

— Kaip?

— Labiau patinka trijų ar penkių gijų virvė?

Nešas vėl pametėjęs kamuolį aukštyn.

— Nesvarbu. Į tai nekreipiu didelio dėmesio.

— Šiandien į klubą atsiųsime pareigūną, kad paimtų įrašus ir sudarytų praėjusią naktį klube dirbusių asmenų sąrašą, — tarė Kinsas.

— Turiu pasikonsultuoti su savo advokatu, — pareiškė Nešas. — Jūs trikdote mano verslą.

Jei būtų turėjusi elektrošoko prietaisą, Treisė šią akimirką būtų jį panaudojusi. Jiedu su Kinsu patraukė durų link. Prie durų kolega atsigręžė ir pakėlė rankas. Nešas atliko „kietosios spiralės“ metimą.

— Galbūt jums vertėjo žaisti puolėju, — tarė Kinsas, grąžindamas kamuolį.

— Ne, — atsakė Nešas. — Puolėjai priima smūgius, o aš mėgsčiau mušti pats.